

Liboris.ro

Respect pentru oameni și cărți

SPIRITUL DACIC RENAŞTE

Daniel Roxin

**Editura VIDIA
Bucureşti, 2012**

Spiritul dacic renaște/Daniel Roxin

© 2012 Toate drepturile rezervate.

Coperta: Ioana Cristina Todoran

Background: Ioana Cristina Todoran
Daniel Adrian Ionescu

Pictură: Cătălina Boeru
Ioana Cristina Todoran

Consiliere pe probleme de istorie:
Conf. univ. dr. Gheorghe Iscru
Conf. univ. dr. Aurel David

Corectură: Iulia Ichim

Tehnoredactare: Gabriela Andreeșu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROXIN, DANIEL

Spiritul dacic renaște/Daniel Roxin. - București : Vidia, 2012
ISBN 978-606-8414-09-6

94(398)

Spiritul dacic renaște

978-606-8414-09-6

© 2012 Editura VIDIA
Adresa: OP 6 – CP 41 București
Internet: www.vidia.ro
E-mail: office@vidia.ro

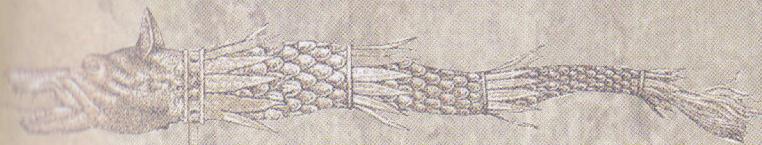
Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii VIDIA.

Nicio parte a acestui volum nu poate fi reprodusă, în nicio formă,
fără permisiunea scrisă a Editurii VIDIA.

VIDIA este marcă înregistrată a Xposed Media S.R.L.

Cuprins

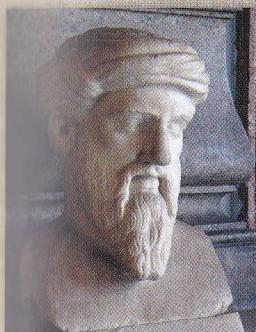
Introducere.....	7
1. Fascinanta lume a traco-geto-dacilor	9
2. Imposibilitatea romanizării Daciei	17
3. Dovezi ale continuității dacice	27
4. Statuile de daci din muzeele lumii	37
5. Paleogenetica bulversează România	55
6. Cine ne fură istoria?	65
7. Secretul alterării identității poporului român	75
8. Drumul spre un „Nou Pământ”.....	85
9. Spiritul dacic renaște	95
Postfață	97

Capitolul 1

Fascinanta lume a traco-geto-dacilor

Istoria oficială a României vorbește foarte puțin despre traco-geto-daci și îi lasă românului de rând impresia că traco-geto-dacii nu au însemnat prea mult pentru istoria antică și că neamul lor a dispărut, odată cu cucerirea Daciei. Realitatea este însă cu totul diferită, iar sursele istorice și dovezile materiale, la care avem acces astăzi, demonstrează minciuna pe care istoria oficială o servește, încă, românilor.

Pitagora

În contradicție flagrantă cu imaginea traco-geto-dacului barbar, primitiv, pe care unii istorici români cu suflete alogene se chinuie să ne-o inoculeze, marii istorici și filosofi ai antichității ne prezintă o viziune fascinantă a lumii geto-dacilor.

Astfel, în „Legile morale și politice”¹ transmise de filosoful grec Pitagora (circa 580 i.Hr. – 495 i.Hr.) se fac zece referiri la valorile superioare ale getilor. Iată ce

spune Pitagora în Legea 1 143: „Călătorește la geti, nu ca să le dai legi, ci ca să tragi învățăminte de la ei. La geti, pământurile sunt fără margini, toate câmpurile sunt comune. Și, dintre toate popoarele, sunt cei mai înțelepți, spune Homer”.

Platon

Un alt filosof al Greciei antice, Platon (circa 427 î.Hr. – 347 î.Hr.), elev al lui Socrate și profesor al lui Aristotel, consemnează în dialogul „Carmides” o discuție între Socrate și Carmides, în care Socrate povestește ce l-a învățat un medic trac atunci când a fost la oaste. Iată, în consemnarea lui Platon, ce ii spune medicul trac lui Socrate: „Zamolxis, regele nostru, care este un Zeu, ne spune că după cum nu trebuie a încerca să îngrijim ochii, fără să ținem seama de cap, nici capul nu poate fi îngrijit, neînținându-se seama de corp. Tot astfel, trebuie să îi dăm îngrijire trupului dimpreună cu sufletul și iată pentru ce medicii greci nu se principiau cele mai multe boli – pentru că ei nu cunosc întregul pe care îl au de îngrijit. Dacă acest întreg este bolnav, partea nu poate fi sănătoasă, căci, zicea medicul, toate lucrurile bune și rele pentru corp și pentru om, în întregul său, vin de la suflet și de acolo curg ca dintr-un izvor, ca de la cap la ochi. Trebuie, deci, mai ales și în primul rând, să tămăduim izvorul răului, pentru ca să se poată bucura de sănătate, capul și tot restul trupului. Prietene, zicea el, sufletul se vindecă cu descântece. Aceste descântece sunt vorbele frumoase care fac să se nască în suflete înțelepciunea”.

Este uluitoare această viziune superioară asupra medicinei, transmisă peste milenii de un medic trac de acum 2 400 de ani, prin intermediul vocii unui mare filosof antic. Această perspectivă holistică este redescoperită abia astăzi de medicina modernă...

Ca o completare a spuselor de mai sus, istoricul romanizat, Iordanes (secolul al VI-lea d.Hr.), în lucrarea „Getica”, vorbește despre geto-daci la aproape 1 000 de ani distanță, în aceeași termenii apreciativi: „... (Deceneu) i-a instruit în aproape toate ramurile filosofiei, căci el era în aceasta un maestru priceput. El i-a învățat morală (...), i-a instruit în științele fizicii (...), i-a învățat logica, făcându-i, cu mintea, superiori celorlalte popoare (...). Ce mare placere ca niște oameni viteji să se îndeletnicească cu doctrinele filosofice, când mai aveau puțin răgaz de războaie. Puteai să-l vezi pe unul cercetând poezia cerului, pe altul proprietățile ierburilor și ale arbuștilor, pe acesta studiind creșterea și scădereea Lunii, pe celălalt observând eclipsele Soarelui și cum, prin rotația cerului, Soarele, vrând să atingă regiunea orientală, este dus înapoi, spre regiunea occidentală ...”

Fără îndoială, teoria „barbarismului” strămoșilor noștri reali este greu să fie menținută în picioare, dacă avem în vedere aceste izvoare istorice.

Vorbind despre cel mai mare rege geto-dac, Burebista, care a domnit între anii 82 și 44 î.Hr., istoricul grec Strabon (circa 63 sau 60 î.Hr. – 21 sau 26 d.Hr.) spune în lucrarea sa, „Geografia”: „Ajungând în fruntea neamului său, care era istovit de războaie dese, getul Burebista l-a înălțat atât de sus prin exerciții, abținere de la vin și ascultare fășă de porunci, încât în câțiva ani a făurit un stat puternic și a supus getilor cea mai mare parte din populațiile vecine. Ba încă, a ajuns să fie temut și de romani. Căci, trecând plin de îndrăzneală Dunărea și jefuind Tracia până în Macedonia și Iliria, i-a pus în pe celtii care erau amestecați cu tracii și cu ilirii și a nimicit pe de-a-ntreregul tribul Boii, aflat sub conducerea lui Kritasiros, și pe tauriști. Spre a putea ține sub ascultare poporul, el și-a luat ca ajutor pe Deceneu care rătăcise multă vreme prin Egipt, învățând acolo unele semne de prorocire, mulțumită cărora spunea că tălmăceaște voința zeilor. Ba încă, de un timp fusese socotit și zeu – aşa cum am arătat când am vorbit despre Zamolxis”.

Regatul lui Burebista, care – potrivit surselor istorice existente – poate fi apreciat la de cel puțin cinci ori teritoriul actual al României,

Spiritul dacic renaște

Burebista

Strabon

întins atât la sud, cât și la nord de Dunăre, ajunse într-o puternică regele său a devenit chiar un arbitru în conflictul dintre Cezar și Pompei. Cu o armată evaluată de istoricul Iordanes la aproximativ 200 000 de oameni, Burebista era o amenințare pentru Cezar și Imperiul Roman și doar faptul că cei doi mari lideri au fost asasinați în același an, 44 î.Hr., a făcut să se evite o confruntare de proporții uriașe. Dacia lui Burebista era capabilă să învingă Imperiul Roman. O confruntare între cele două forțe militare ar fi făcută ca istoria Europei să fie astăzi cu totul alta...

Forța militară și determinarea geto-dacilor a continuat să atragă atenția lumii și în secolul următor. Dio Chrysostom (circa 40 – 120), orator grec, scriitor, filosof și istoric al Imperiului Roman, povestește într-unul dintre „Discursurile” sale despre o călătorie făcută în ținuturile geto-dacilor: „Se întâmplă că am făcut acum o călătorie lungă, drept la Istru și în țara getilor am ajuns la niște oameni întreprinzători, care nu aveau răgazul să asculte cuvântări, ci erau agitați și tulburăți. Acolo, la ei, puteai să vezi peste tot săbii, platoșe, lânci, toate locurile fiind pline de cai, arme și oameni înarmați. Veneam să văd oameni luptând, unii pentru stăpânire și putere, iar alții pentru libertate și pace”. Tot el mai spune că: „Getii sunt mai înțelepți decât aproape toți barbarii și mai asemenea grecilor”.

Capitolul 1

Până la urmă, confruntările dintre geto-daci și Imperiul Roman aveau să înceapă. Însă, înainte de cucerirea unei părți din Dacia, în anul 106, Imperiul Roman avea să suporte una dintre cele mai mari umilințe. Pentru prima dată în istoria sa, Imperiul Roman avea să plătească tribut dacilor pentru pacea de 12 ani îngăduită de aceștia, după cele două războaie de la Tapae din anii 87 și 88. Referindu-se la această situație, Sfântul Isidor de Sevilla (560 – 636), unul dintre părinții apuseni ai Bisericii și un savant al vremii lui, spunea: „*Roma însăși, învingătoarea tuturor popoarelor, a trebuit să slujească supusă și să primească jugul triumfului getic*”. Această situație umilitoare pentru romani a fost unul dintre factorii care l-au determinat pe Traian să înceapă expedițiile împotriva dacilor, după cum consemnează istoricul roman Dio Cassius (155 sau 163/164 – circa 229) în „Istoria romană LXVII”: „*După o sedere de câțiva timp la Roma, (Traian) el întreprinde o expediție contra dacilor. Gândindu-se la faptele acestora, era mâhnit din cauza tributului pe care romanii trebuiau să-l plătească în fiecare an și pentru că vedea cum puterea și îngâmfarea dacilor sporesc necontentit*”.

Sfântul Isidor de Sevilla

Împăratul Trajan